

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Bc. M. H.**

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 20. 12. 2022,
č. j. 10.01-000634/22-003

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho žádost o určení advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“).
2. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce podal dne 16. 11. 2022 žádost o určení advokáta k zastoupení v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2022, č. j. 101 Co 229/2022–2725 (dále jen „žádost“).
3. K žádosti žalobce přiložil shora uvedené usnesení Krajského soudu v Praze, které hodlal napadnout ústavní stížností a jímž bylo rozhodnuto o žalobě pro zmatečnost, o uložení

pořádkové pokuty a o odvolání žalobce proti usnesení Okresního soudu v Mělníku ze dne 1. 9. 2022, č.j. 42 P 502/2012–2625 (dál jen „usnesení OS“). Krajský soud v Praze uvedeným usnesením potvrdil usnesení OS s tím, že žalobce je povinen zaplatit pořádkovou pokutu do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí na účet Okresního soudu v Mělníku. Usnesením OS byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 10 000 Kč za hrubě urážlivé podání. Krajský soud v Praze konstatoval, že odvolání žalobce není opodstatněné, neboť již v minulosti učinil i jiná urážlivá podání adresovaná soudu, za což mu již byla pořádková pokuta uložena. Výše pokuty odpovídá účelu § 53 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „o.s.ř.“), který žalobce odmítá respektovat. Urážlivého jednání vůči soudu se žalobce dopouští opakovaně. Kritika soudce je osobní, veřejná a co do formy zcela překračující hranice řízení o žalobě pro zmatečnost. Žalovaná dodala, že obdobný účel určení jako u žádosti byl předmětem také jejich rozhodnutí ze dne 9. 11. 2022, č.j. 10.01-000548/22-003 a ze dne 24. 10. 2019, č.j. 10.01-000911/19-006.

4. Požadavek žalobce směřuje k přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem, který však opakovaně konstatoval, že není oprávněn zasahovat do jurisdikční činnosti obecných soudů, pokud postupují ve shodě s obsahem hlavy páté Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Ústavní soud může pouze posoudit, zda postup obecných soudů v konkrétním případě nevybočil z ústavních mezí a zda nebyla porušena základní práva a svobody stěžovatele. K tomu v případě žalobce nedošlo. Žalovaná současně poukázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2022, sp. zn. IV. ÚS 724/22 týkající se přezkumu rozhodnutí obecných soudů o uložení pořádkové pokuty za nerespektování pokynu mít po dobu soudního jednání nasazený respirátor. Ústavní soud uvedeným usnesením odmítl ústavní stížnost s tím, že vedení řízení, zjišťování skutkového stavu, výklad podústavního práva a jeho aplikace na jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů. O zásahu Ústavního soudu lze uvažovat jen za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami majícími za následek porušení ústavnosti. S obdobným odůvodněním Ústavní soud usnesením ze dne 17. 5. 2022, sp. zn. II. ÚS 1129/22 odmítl také ústavní stížnost stěžovatelky, které byla uložena pořádková pokuta za neuskutečněný styk nezletilého dítěte s otcem. Žalovaná podotkla, že s ohledem na uvedenou judikaturu musí být žalobci jako vysokoškolsky vzdělané osobě jasné, že jeho ústavní stížnost nemá naději na úspěch a bude odmítnuta. Musí si také být vědom toho, jakým způsobem je vhodné chovat se k soudci, aby takové jednání nemohlo být považováno za hrubě urážlivé. Žádost je tedy bezdůvodným uplatňováním nebo bráněním práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.

II. Obsah (doplňené) žaloby

5. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 9. 12. 2022 písemně požádal tři advokáty (Mgr. M. Č., JUDr. I. S. a JUDr. R. N.) o zastupování v řízení před soudem, přičemž jeden z nich jej odmítl z důvodu pracovního vytížení a ostatní dva mu do dne podání žaloby (2. 2. 2023) neodpověděli.
6. V doplnění žaloby pak namítal vadu řízení, kterou spatřoval v tom, že žalovaná vědomě uvedla nepravdu o okolnosti, která má podstatný význam pro rozhodnutí o žádosti. Tuto nepravdu spatřoval v konstatování žalované, že jeho požadavek směřuje k přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem. Dle žalobce tím došlo k porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii za použití § 127 odst. 1 písm. d) zákona č. 141/1961 Sb., zákon o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) a čl. 4 odst. 3 Etického kodexu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

III. Vyjádření žalované

7. Dle žalované nebyl v žalobě uveden žádný žalobní bod. V doplnění žaloby pak žalobce tvrdil, že žalovaná vědomě uvedla nepravdu. S ohledem na žalobcem sepsanou ústavní stížnost žalovaná dovodila, že onou okolností je žalobcův výklad pojmu „podání“. Pokud tomu tak je, pak v žalobě absentuje žalobní bod. Ustanovení § 16 a 17 zákona o advokacii ukládají povinnosti advokátům, § 127 odst. 1 písm. d) není v trestním řádu vůbec obsažen. Měl-li žalobce na mysli zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), pak by se jednalo o vymezení úřední osoby. V takovém případě žalovaná postrádá souvislost s napadeným rozhodnutím. Článek 4 Etického kodexu se týká chování, závazků, projevů a obstarání záležitostí advokáty.
8. Nedůvodnost žaloby dle žalované plyne i z dalších souvislostí. Žalobce v žádosti poptával advokáta k sepsání ústavní stížnosti proti usnesení o uložení pořádkové pokuty. Ta se týkala žalobcem užitého obratu směřujícího proti soudkyni: „*Ústava dává I. K. právo být blb*“. Již v textu odvolání, ústavní stížnosti a následně i v textu žaloby se objevuje polemika žalobce s obsahem pojmu „podání“. Žalobce podáním rozumí to, co o.s.ř. vnímá jako návrh. Zatímco návrh je současně podáním, ne každé podání je návrhem. V této souvislosti žalovaná odkázala na § 53 o.s.ř. a uvedla, že e-mailová zpráva žalobce ze dne 22. 8. 2022, která byla odeslána zaměstnancům Okresního soudu v Mělníku, je podáním. Tvzení žalobce, že se jednalo o pozvánku k návštěvě webu, označila za účelové. Ke kontaktování soudu neslouží e-mailové účty zaměstnanců soudu. Způsoby kontaktování soudu jsou stanoveny v procesních předpisech. Představa žalobce, že v e-mailech může užívat nactiutrhací obraty a v jiných podáních nikoliv, je mylná. Závěr o zjevně nedůvodném uplatňování práva byl jediný možný.

IV. Replika žalobce

9. Žalobce se v replice ohradil proti tomu, aby žalovaná ve vyjádření k žalobě doplňovala úvahy a důvody neuznání žalobcova nároku. Dodatečné zdůvodnění v rámci vyjádření k žalobě nelze brát v úvahu. Věc, která je předmětem soudního řízení správního, je již pravomocně vyřešena a vyjádření správního orgánu proto z povahy věci nemůže přinést nové skutečnosti. Žalobce v replice dále vznesl požadavek na zopakování dokazování provedeného před správním orgánem.

V. Ústní jednání před soudem

10. Při ústním jednání před soudem dne 22. 2. 2024 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Žalobce rozvedl v žalobě uplatněný žalobní bod tak, že se JUDr. I. S. měla dopustit trestného činu tím, že uvedla vědomě nepravdivý popis okolností, když uvedla, že „*požadavek žalobce směřuje k přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem*“, ač k tomu neměla dostatečné podklady. V době jejího rozhodování ještě neexistovala finální verze ústavní stížnosti.
11. Soud při jednání zamítl návrh žalobce na zopakování dokazování provedeného před správním orgánem a rovněž jeho návrh na doplnění dokazování výsledky zaměstnanců žalované JUDr. I. S. a Mgr. M. Č., e-mailovou korespondencí mezi žalobcem a advokátkou Z. C., doplněním ústavní stížnosti ze dne 24. 1. 2023 a usnesením Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. II. ÚS 63/23. Soud tyto důkazní návrhy nepovažoval za potřebné pro zjištění skutkového stavu a posouzení důvodnosti žalobních námitek. Soud dospěl k závěru, že pro rozhodnutí o žalobě zcela postačuje obsah správního spisu. Obsahem správního spisu

se v řízení před soudem nedokazuje, soud z něj vychází (rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, *ECOPLAST*, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75, *Česká televize*).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
14. Podle § 53 odst. 1 o.s.ř. tomu, kdo hrubě ztěžuje postup řízení zejména tím, že se nedostaví bez vážného důvodu k soudu nebo neuposlechne příkazu soudu, nebo kdo ruší pořádek, nebo kdo učinil hrubě urážlivé podání anebo nesplnil povinnosti uvedené v § 294, 295 a 320ab, může předseda senátu uložit usnesením pořádkovou pokutu do výše 50 000 Kč.
15. Soud nejprve připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Toto ustanovení žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaně) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005–58, č. 835/2006 Sb. NSS).
16. Žalobce v žalobě uplatnil v podstatě pouze jedinou žalobní námitku, a sice že žalovaná vědomě uvedla nepravdu, když uvedla, že požadavek žalobce směřuje k přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem. Přestože tvrzení žalobce jsou do značné míry nekonkrétní, je z nich seznatelné, že nesouhlasí se závěrem žalované, že rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty je rozhodnutím obecných soudů.
17. V žádosti žalobce požádal o určení advokáta k poskytnutí právní služby spočívající v podání ústavní stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze, jímž bylo potvrzeno usnesení OS o uložení pořádkové pokuty žalobci. Pořádková pokuta ve výši 10 000 Kč byla žalobci uložena za hrubě urážlivé podání učiněné vůči soudu ve smyslu § 53 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná jeho žádost zamítla s odůvodněním, že se jedná o bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
18. Soud předně považuje za nutné konstatovat, že obecnými soudy se rozumí soudy okresní, krajské a vrchní a dále Nejvyšší soud a Nejvyšší správní soud. Jediným soudem stojícím mimo soustavu obecných soudů je v České republice Ústavní soud. Usnesení OS, kterým byla žalobci uložena pořádková pokuta, jakož i usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

10. 2022, č.j. 101 Co 229/2022–2725, kterým bylo usnesení OS potvrzeno, jsou zcela nepochybně rozhodnutími (usneseními) obecných soudů, neboť byla vydána Okresním soudem v Mělníku a Krajským soudem v Praze. Soud tedy v konstatování uvedené skutečnosti nespatřuje žádnou vadu či dokonce úmyslnou nepravdu.
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021–30 uvedl, že „kategorie zjevné neúspěšnosti (§ 36 odst. 3 s. ř. s.) a zjevně bezdůvodného uplatňování práva (§ 18c odst. 5 zákona o advokacii) se do značné míry jistě překrývají. Podstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nehradit jeho náklady z veřejných financí pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu. I kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoliv aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci. I přestože je tak slovní vyjádření obou ustanovení jiné, jejich význam je v zásadě shodný, pouze pojem použitý v zákoně o advokacii lze považovat za o něco málo širší“.
20. Žalovaná svůj závěr o zjevné bezdůvodnosti uplatňování práva ze strany žalobce opřela o konstantní judikaturu Ústavního soudu, která se týkala přezkumu rozhodnutí obecných soudů o uložení pořádkové pokuty. Ústavní soud se k této otázce vyjádřil například v žalované zmiňovaných usneseních ze dne 24. 5. 2022, sp. zn. IV. ÚS 724/22 a ze dne 17. 5. 2022, sp. zn. II. ÚS 1129/22. V posledně zmíněném usnesení konstatoval, že „Jak vyplývá z dosavadní judikatury [viz např. náleze ze dne 14. 12. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1204/21], Ústavní soud není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy) a nepřísluší mu tedy oprávnění vykonávat dozor nad rozhodovací činností obecných soudů. Do rozhodovací činnosti soudů je Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy oprávněn zasáhnout pouze tehdy, byla-li pravomocným rozhodnutím těchto orgánů porušena ústavně zaručená základní práva nebo svobody stěžovatele. To platí i ve věcech rodinněprávních, když Ústavní soud zasahuje pouze v případech skutečně extrémních. Je na obecných soudech, aby posoudily konkrétní aktuální okolnosti každého případu a přijaly odpovídající opatření“. Následně dodal, že „neshledal extrémní vybočení obecných soudů z mantinelů daných ústavním pořádkem. Z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že obecné soudy aplikovaly relevantní zákonná ustanovení, zohlednily pro věc podstatné skutečnosti, srozumitelně vysvětlily, jakými úvahami se při svém rozhodování řídily a napadená usnesení taktéž opřely o přiléhavou argumentaci. Důvody, pro které by daná usnesení bylo možné označit za svévolná či jinak excesivní, Ústavní soud nezjistil“. Dále lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. III. ÚS 227/20, v němž Ústavní soud ve vztahu k uložení pořádkové pokuty za hrubě urážlivé podání adresované soudu ze strany advokátky konstatoval, že „neshledal žádnou skutečnost, která by činila neústavním závěr městského soudu, že stěžovatelka učinila hrubě urážlivé podání a že toto jednání umožňovalo uložení pořádkové pokuty podle § 53 odst. 1 občanského soudního řádu [blíže k základním východiskům výkladu tohoto ustanovení, pokud jde o hrubě urážlivá podání, srov. náleze ze dne 19. 1. 2016 sp. zn. I. ÚS 750/15 (N 9/80 SbNU 107)]. Podstatou příslušné části odvolání bylo tvrzení zpochybňující nestrannost předsedkyně senátu obvodního soudu a naznačující, že se dopustila manipulace s obsahem spisu, to vše na základě televizních reportáží, které se sporů, jejichž účastníkem byla žalovaná, vůbec netýkaly. Žalobce ani nenamítal podjatost uvedené soudkyně, pouze učinil předmětné tvrzení, které patrně mělo městský soud přimět k tomu, aby v rámci přezkumu hodnotil usnesení obvodního soudu o odmítnutí odvolání i prizmatem možné ničím nepodložené účelovosti v něm obsažených závěrů. Takovéto podání bylo i podle Ústavního soudu za hranici přípustného jednání stěžovatelky jako advokátky, a to přestože na tuto skutečnost upozornila, jak sama tvrdí, na základě pokynu klienta. Stěžovatelka má totiž povinnost dodržovat pravidla profesní etiky (§ 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), přičemž následek porušení těchto pravidel nelze omluvit jen tím, že se tak stalo na základě pokynu klienta. Stěžovatelka měla rozpoznat, že předmětné tvrzení mělo toliko osočit

předsedkyni senátu obvodního soudu (nešlo o věcné zpochybnění její nestrannosti), a vysvětlit klientovi, že takovéto podání učinit nemůže. Stanovená výše pořádkové pokuty nevybočuje ze zákonem stanoveného rozmezí a nelze ji hodnotit jako nepřiměřenou. Městský soud své závěry řádně odůvodnil. Ústavní soud proto neshledal v napadené části výroku usnesení městského soudu žádné pochybení, jehož důsledkem by bylo porušení základního práva stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, nebo jiného jejího ústavně zaručeného základního práva nebo svobod“.

21. Z výše citovaných nálezů a mnoha dalších rozhodnutí Ústavního soudu (srov. např. usnesení ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. I. ÚS 666/22 nebo ze dne 11. 8. 2020, sp. zn. III. ÚS 1955/20) je patrné, že rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty by muselo vybočovat z ústavně právních mantinelů (slovy Ústavního soudu by se muselo jednat o extrémní případ), aby bylo možno hovořit o potenciálním zásahu do ústavně garantovaných práv.
22. Soudu je znám náleze ze dne 19. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 750/15, v němž Ústavní soud výjimečně připustil meritorní přezkum rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty ve výši 50 000 Kč uložené stěžovateli za hrubě urážlivé podání ve smyslu § 53 odst. 1 o.s.ř. Ústavní soud v tomto nálezu vymezil základní východiska ve vztahu k hrubě urážlivému podání, když mimo jiné konstatoval, že „nelze akceptovat, aby účastníci řízení a jejich zástupci útočili vulgárními nebo nepodloženými výroky na osoby soudců jen proto, že mají výhrady vůči jejich postupu v řízení, jak to učinil stěžovatel. Podle Ústavního soudu lze po stěžovateli spravedlivě požadovat, aby své výhrady uplatňoval věcně v rámci opravných prostředků, které má k dispozici“. Ani v tomto případě však Ústavní soud neshledal, že by rozhodnutím o uložení pořádkové pokuty došlo k zásahu do ústavně garantovaných práv stěžovatele. O tom, že právě citovaný náleze představuje výjimku z pravidla, svědčí skutečnost, že v následně vydaných usneseních, z nichž některá byla citována shora, Ústavní soud ústavní stížnosti, jejichž předmětem je přezkum rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, setrvale odmítá pro zjevnou neopodstatněnost.
23. Žalobce ve správním řízení žádným způsobem nezdůvodnil, proč by se právě v jeho případě mělo jednat o Ústavním soudem zmiňované extrémní vybočení obecných soudů z mantinelů daných ústavním pořádkem. Pokud žalovaná na základě shora uvedených okolností a ustálené judikatury Ústavního soudu dospěla k závěru, že se v případě posuzované žádosti jednalo o zjevně bezdůvodné uplatňování práva, jednala v souladu se zákonem a svůj závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnila. Její závěr je též v souladu s Nejvyšším správním soudem zdůrazněnou podstatou institutu zjevně bezdůvodného uplatňování práva, tedy nehradit náklady na právní zastoupení určeným advokátem pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu.
24. Lze shrnout, že podklady založené ve správním spise zcela postačovaly pro závěr žalované o zjevně bezdůvodném uplatňování práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
25. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce o spáchání trestného činu zaměstnankyní žalované JUDr. I. S., která se jej dle žalobce měla dopustit tím, že vědomě uvedla nepravdivý popis okolností, a sice že „požadavek žalobce směřuje k přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem“, ač k tomu neměla dostatečné podklady. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že v době rozhodování žalované ještě neexistovala finální verze ústavní stížnosti. Tato skutečnost je nicméně zcela irelevantní, neboť podstata žalobcovy žádosti byla zřejmá již v době jejího podání z obsahu samotné žádosti a z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2022, č. j. 101 Co 229/2022–2725, které tvořilo

přílohu žádosti. Jak již soud konstatoval shora, toto usnesení, a stejně tak i usnesení OS, jsou zcela nepochybně rozhodnutí obecných soudů. Na vyjádření žalované, že „*požadavek žalobce směřuje k přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem*“, tudíž není zhora nic nepravdivého.

26. Soud pouze pro úplnost uvádí, že mu jakožto soudu rozhodujícímu věci správního soudnictví nepřísluší zaujímat autoritativní závěry o trestní odpovědnosti JUDr. I. S., nicméně dle jeho názoru se jmenovaná výše zmíněným (pravdivým) shrnutím účelu žalobcovy žádosti žádného trestného činu dopustit nemohla.
27. Protože soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, prvním výrokem rozsudku žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
28. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu